DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 grudnia 1945 r.

Nr. 31

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

261.

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. (1) Dekret niniejszy dotyczy budynków, położonych na obszarze miast i osiedli o charakterze miejskim.

(2) Ilekroć w dekrecie niniejszym użyto wyrażenia „właściciel budynku" należy przez nie rozumieć również będących w posiadaniu budynku prawnych następców właściciela, osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli budynek oddany został na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownika budynku.

(3) Budynkiem zniszczonym w rozumieniu dekretu niniejszego jest budynek, znajdujący się wskutek działań wojennych albo niszczycielskiej działalności okupanta w takim stanie, że według orzeczenia władzy budowlanej powinien ulec rozbiórce.

(4) Budynkiem uszkodzonym w rozumieniu niniejszego dekretu jest budynek, który wskutek przyczyn, o których mowa w ustępie poprzedzającym, znajduje się w stanie niezdatnym w całości lub części do użytkowania, może być jednak według orzeczenia władzy budowlanej, doprowadzony do stanu używalności.

(5) Przepisy, dotyczące budynków uszkodzonych, stosuje się odpowiednio do budynków niewykończonych.

II. Rozbiórka budynków zniszczonych.

Art. 2. Właściciel budynku zniszczonego obowiązany jest na wezwanie władzy budowlanej bądź organu powołanego do odbudowy miasta przystąpić bezzwłocznie do rozbiórki budynku i dokonać jej w terminie oznaczonym. Materiały uzyskane z rozbiórki powinny być usunięte z terenu, chyba że są potrzebne do odbudowy budynku.

Art. 3. (1) Jeżeli właściciel nie wykona obowiązku, przewidzianego w art. 2, władza budowlana albo organ powołany do odbudowy uprawnione są do wykonania powyższych czynności.

(2) W tym przypadku materiały, uzyskane z rozbiórki, przechodzą na własność osoby prawnej, której organ przeprowadza rozbiórkę budynku.

Art. 4. (1) Władza budowlana bądź organ powołany do odbudowy uprawnione są do przeprowadzania zbiórki materiałów budowlanych z budynków zniszczonych, pozostających bez opieki.

(2) Materiały te przechodzą na własność osoby prawnej, której organ zarządził zbiórkę — z przeznaczeniem na cele odbudowy. Właściciel budynku, z którego zabrano materiały, nie ma prawa do żądania zapłaty.

III. Naprawa budynków uszkodzonych.

Art. 5. (1) Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustala rodzaj i warunki pomocy Państwa na cele naprawy budynków dla właścicieli tych budynków oraz instytucyj i zrzeszeń, wymienionych w art. 7, dokonywujących napraw na rachunek i w zastępstwie właściciela.

(2) Pożyczki udzielane na ten cel z funduszów państwowych bądź z funduszów państwowych instytucji kredytowych obciążają z mocy prawa nieruchomość podlegającą naprawie, z ustawowym pierwszeństwem hipotecznym przed wszelkimi długami i prawami hipotecznymi bez względu na datę wpisu pożyczki, udzielonej na naprawę.

(3) Odszkodowanie pogorzelowe od instytucji ubezpieczeniowej służyć będzie przedewszystkim na zaspokojenie należności instytucji, która udzieliła kredytu na naprawę, z pierwszeństwem hipotecznym przed innymi wierzycielami hipotecznymi.

(4) Do hipotecznego zabezpieczenia pożyczek, wymienionych w ust. (2), uprawnione są na równi z właścicielem instytucje wymienione w art. 7 oraz instytucje kredytowe udzielające kredytu.

Art. 6. (1) Lokale doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy budynku uszkodzonego nie podlegają ograniczeniom przewidzianym w przepisach o gospodarce lokalami i w przepisach o wysokości komornego. Jednak udzielenie pożyczki z funduszów państwowych na naprawę budynku może być uzależnione od przekazania do dyspozycji władzy mieszkaniowej określonej liczby lokali, które będą uzyskane po dokonaniu naprawy.

(2) Jeżeli dla danego miasta ustalone zostaną przepisy o najmniejszej ilości mieszkańców na lokal bądź izbę, przepisy te stosują się również do lokali, o których mowa w ust. (1).

(3) Ministrowie Odbudowy i Administracji Publicznej ustalą w rozporządzeniu warunki i tryb zwalniania lokali od ograniczeń, wskazanych w ust. (1).

Art. 7. (1) Budynki uszkodzone, a nienaprawione przez właściciela, mogą być naprawione na rachunek właściciela przez:
1. Państwo,
2. gminę, na obszarze której budynek jest położony,
3. instytucję państwową, społeczną bądź spółdzielnię mieszkaniową, upoważnioną do tego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej,
4. zrzeszenie najemców, zorganizowane na podstawie przepisów, jakie wydadzą Ministrowie Odbudowy i Administracji Publicznej, i upoważnione do dokonania naprawy danego budynku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

(2) Budynek uznany będzie za nienaprawiony przez właściciela, jeżeli właściciel nie przystąpił do naprawy budynku w terminie wyznaczonym przez władzę budowlaną albo jeżeli prowadzi te naprawy w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszały.

Art. 8. (1) Budynek naprawiony przez Państwo, instytucję państwową bądź gminę, w myśl art. 7, przechodzi pod zarząd Państwa bądź gminy na taki okres czasu, dopóki z czynszów najemnych po potrąceniu wszelkich wydatków administracyjnych, podatków, rat obciążeń hipotecznych i odsetek nie zostanie pokryta kwota, wydatkowana na naprawę, wraz z oprocentowaniem w wysokości 2% rocznie.

(2) Wykonanie postanowienia o przywróceniu posiadania majątku opuszczonego nie może nastąpić przed wypełnieniem warunków, określonych w ust. (1).

(3) Organa zarządu państwowego bądź gminnego obowiązane są przez cały czas trwania zarządu utrzymywać nieruchomość w należytym stanie i w takim stanie przekazać ją właścicielowi.

(4) Budynki, będące własnością instytucji publicznej, spółdzielni mieszkaniowej lub budowlano - mieszkaniowej, mogą być oddane w zarząd właścicielowi na warunkach ustalonych przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Przepisy art. 8 ust. 1 — 3 stosuje się odpowiednio do przypadków naprawy budynków przez instytucje publiczne, społeczne bądź spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez zrzeszenia najemców z następującymi zmianami:
1. koszty naprawy ustala władza budowlana,
2. zarząd nie może trwać dłużej niż lat 10: koszty nie pokryte z czynszów w tym okresie ulegają umorzeniu,
3. przy ustalaniu kwoty, jaka ma być umorzona z czynszów najemnych, nie dolicza się oprocentowania kapitału własnego, wydatkowanego na naprawę.

IV. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 10. Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki wyda w drodze rozporządzenia przepisy o dostosowaniu przepisów dekretu niniejszego do budynków zabytkowych.

Art. 11. (1) Budynki, naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem wejścia w życie niniejszego dekretu przez Państwo, gminę lub organ powołany do odbudowy miasta, a nie będące ich własnością, przechodzą pod zarząd Państwa bądź gminy na warunkach określonych w art. 8.

(2) Do budynków zniszczonych, rozebranych przed wejściem w życie niniejszego dekretu przez władze czy organa, o których mowa w ust. (1), stosuje się odpowiednio przepisy art. 3.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Kultury i Sztuki, Skarbu oraz Sprawiedliwości.

Art. 13. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednakże przepisy art. 5 stosuje się do kredytów na naprawę budynków udzielonych po dniu 1 sierpnia 1945 r.

(2) Jednocześnie w zastosowaniu do lokali objętych niniejszym dekretem, a których remont został rozpoczęty po jego wejściu w życie, traci moc obowiązującą przepis art. 10 lit. e dekretu z dnia 7 września 1944 r. o komisjach mieszkaniowych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 18).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr. 50, poz. 281).

262.

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o uzupełnieniu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328) dodaje się po art. 4 nowy art. 4a w brzmieniu następującym:

„Art. 4a. Rada Ministrów może ustalić szczególny tryb przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych (art. 1) od przedsiębiorstw zarobkowych nie utrzymujących stałych zakładów, nie wyłączając sprzedaży ruchomości tych przedsiębiorstw w trybie doraźnym, natychmiast po zajęciu ruchomości i po cenie niższej od rynkowej".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 283).

263.

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 324), zmienionym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 624) i rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) przepis art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. 1) Kara pieniężna celem przymuszenia może być stosowana kilkakrotnie w tym samym lub coraz wyższym wymiarze, nie może jednak każdorazowy wymiar przekraczać sumy 500 zł bądź 5 dni aresztu na przypadek niemożności zapłacenia kary.
2) O wykonanie kary zastępczego aresztu, nałożonej na osobę wojskową należy zwrócić się do władz wojskowych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Biernt

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Feliks Mantel

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Bieniek

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Tadeusz Kapeliński

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 284).

264.

DEKRET

z dnia 2 listopada 1945 r.

o Komunalnym Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Komunalny Fundusz Pożyczkowo-Zapomogowy, nazywany w dekrecie niniejszym Funduszem. Jednocześnie znosi się komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy, utworzony rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 448).

Art. 2. Do Funduszu wpływają:

1) niezużyte dotychczas sumy, pozostające na rachunku zniesionego dekretem niniejszym komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego,

2) nieściągnięte dotychczas należności z tytułu sum, przypadających komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu na podstawie przepisów dotyczących tego funduszu, wydanych przed dniem 1 września 1939 r.,

3) należności z tytułu pożyczek, udzielonych z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego przed dniem 1 września 1939 r.,

4) należności, przypadające komunalnemu funduszowi pożyczkowo - zapomogowemu na podstawie dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73) i dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 74).

Art. 3. (1) Fundusz przeznaczony jest głównie na zapomogi dla związków samorządowych ze specjalnym uwzględnieniem tych związków, które przy maksymalnym wykorzystaniu przysługujących im źródeł dochodowych i przy racjonalnej gospodarce nie mogą pokryć bieżących wydatków, związanych z wykonaniem zadań ustawowych.

(2) Poza tym z Funduszu będą również udzielane związkom samorządowym pożyczki bezprocentowe lub oprocentowane na zasilenie funduszów kasowych, a w wyjątkowych przypadkach na inne cele, między innymi na pokrycie wydatków inwestycyjnych.

Art. 4. Fundusz będzie ulokowany w centralnej instytucji bankowej, która zostanie utworzona dla celów kredytu komunalnego. Do czasu utworzenia tej instytucji Fundusz będzie ulokowany w Polskim Banku Komunalnym.

Art. 5. (1) Zarząd Funduszu sprawuje Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(2) Do decydowania o rozdziale zapomóg i pożyczek z Funduszu Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu:

1. powoła specjalną komisję,
2. ustali jej skład i regulamin.

Art. 6. Zasady rozdziału i warunki udzielania zapomóg i pożyczek z Funduszu, w szczególności wysokość oprocentowania pożyczek i terminy zwrotu, jak również sposób i warunki lokaty i administrowania Funduszem ustali Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu może na pokrycie kosztów wynagrodzeń, związanych z administrowaniem Funduszem, potrącać z wpływów tego Funduszu kwoty do wysokości ½% tych wpływów. Sposób zużytkowania potrąconych kwot ustali Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Zaruk Michalski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 290).

265.

DEKRET

z dnia 13 listopada 1945 r.

o zmianie ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 762) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. (1) Piwo zarówno wyrobione w kra-

ju jak i sprowadzone z zagranicy podlega podatkowi spożywczemu.

(2) Za piwo podlegające opodatkowaniu uważa się napój otrzymany w drodze fermentacji alkoholowej za pomocą drożdży ze słodu z dodatkiem albo samego chmielu albo chmielu i kukurydzy lub innego zboża, wszelkiego rodzaju cukru i substancyj barwiących";

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. (1) Wolne jest od podatku piwo:

a) wywożone pod kontrolą skarbową za granicę,

b) wydane pracownikom browaru jako deputat w ilości nieprzekraczającej 1 litra na jednego pracownika dziennie,

c) przeznaczone do dalszej przeróbki we własnym lub innym browarze,

d) pobierane do badań w ilości nieprzekraczającej każdorazowo 1 litra.

(2) Warunki stosowania przepisów ust. (1) ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia";

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. (1) Wysokość podatku spożywczego ustala się, jak następuje:

1) od pierwszych 2.000 hektolitrów piwa wszystkich gatunków łącznie wydanych do obrotu w ciągu roku obrachunkowego podatek wynosi:

a) od piwa lekkiego o zawartości ekstraktu 7 — 10% w brzeczce podstawowej 400 zł od 1 hektolitra,

b) od piwa pełnego o zawartości ekstraktu 10 — 15% w brzeczce podstawowej 600 zł od 1 hektolitra,

c) od piwa mocnego o zawartości ekstraktu powyżej 15% w brzeczce podstawowej 800 zł od 1 hektolitra;

2) od następnych 8.000 hektolitrów piwa płaci się podatek o 5% wyższy, a od dalszych ilości piwa oraz od piwa sprowadzonego z zagranicy o 10% wyższy od norm, ustalonych w pkt. 1.

(2) Wyrób piwa o zawartości ekstraktu poniżej 7% w podstawowej brzeczce wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

(3) Sposób stwierdzania zawartości ekstraktu w brzeczce podstawowej oraz dopuszczalne wahania przy stwierdzaniu tej zawartości ustala Minister Skarbu.

(4) Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania określonej w ust. (1) stopy podatku spożywczego od piwa";

4) w art. 4 dodaje się następujące nowe zdanie:

„Przepisu tego nie stosuje się, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze";

5) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. (1) Do uiszczenia podatku od piwa obowiązany jest ten, kto piwo wyrabia lub na swój rachunek poleca wyrabiać, a przy przywozie piwa z zagranicy—osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych.

(2) Obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili, gdy piwo zostaje wydane z browaru. Minister Skarbu może dla piwa barwiącego zezwalać na wyjątki od tego przepisu. Przy przywozie piwa z zagranicy obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej.

(3) Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od piwa wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży znajdujących się w browarze zapasów gotowego piwa bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku.

(4) Minister Skarbu uprawniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od piwa";

6) W art. 7 dodaje się następujący nowy ustęp (4):

„(4) Przy przywozie piwa z zagranicy podatek płatny jest jednocześnie z należnościami celnymi";

7) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. (1) Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem jednego roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

(2) Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem 5-ciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego";

8) do art. 9 dodaje się nagłówek w brzmieniu: „właściwość władz" i nowy art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. Orzekanie o należności z tytułu podatku od piwa i wymiar tego podatku należą do właściwości władz skarbowych";

9) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. (1) do wyrobu piwa dolnej fermentacji wolno używać tylko słodu jęczmiennego — albo słodu jęczmiennego z dodatkiem kukurydzy lub innego zboża — oraz chmielu, drożdży i wody.

(2) Przy wyrobie piwa górnej fermentacji wolno używać nadto cukru technicznie czystego, sacharozy, cukru przemienionego i skrobiowego. Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia warunki wyrobu piwa przy użyciu cukru.

(3) Barwnik oraz piwo barwiące do wyrobu piwa dolnej fermentacji powinny być spo-

rządzone z surowców wyszczególnionych w ust. (1), a do wyrobu piwa górnej fermentacji — z surowców wyszczególnionych w ust. (1) lub (2).

(4) Wyrób, sprzedaż i kupno piwa barwiącego są dozwolone pod warunkiem i ograniczeniami, przewidzianymi w obowiązujących przepisach o przeciwdziałaniu produkcji i sprzedaży artykułów żywności szkodliwych dla zdrowia.

(5) Przez słód rozumie się każde zboże sztucznie kiełkowane.

(6) Przy wyrobie poszczególnych gatunków piwa, jak również piwa przeznaczonego na wywóz za granicę, Minister Skarbu może zezwalać na wyjątki od przepisów zawartych w ust. (1) — (3).

(7) Do piwa gotowego i brzeczki nie wolno dodawać wody od chwili, gdy zawartość ekstraktu w brzeczce podstawowej (ochłodzonej), z której piwo pochodzi, została stwierdzona. Na wyjątki zezwalać może Minister Skarbu.

(8) Bliższe przepisy co do sposobu prowadzenia fermentacji wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia";

10) po art. 10 dodaje się nagłówek w brzmieniu: „Cena piwa" i nowy art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Aprowizacji i Handlu jest uprawniony do określania w drodze rozporządzeń ceny piwa";

11) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. (1) Nazwy „piwo" wolno używać w obrocie handlowym tylko do oznaczenia takich napojów, które przeszły fermentację i które odpowiadają przepisom art. 10 ust. (1)—(4).

(2) Pod nazwą „piwo pełne" lub „mocne" albo innym określeniem mogącym wywołać wrażenie, że piwo jest mocniejsze niż piwo lekkie bądź pełne, wolno wydawać do obrotu tylko takie piwo, którego brzeczka pod względem zawartości ekstraktu jest mocniejsza niż brzeczka określona dla piwa lekkiego bądź pełnego";

12) w art. 18 zdanie drugie zastępuje się wyraz „pełnego" wyrazem „lekkiego".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 762) wraz z późniejszymi zmianami z zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów oraz z uwzględnieniem przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą dekret Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 października 1944 r. o zmianie ustawy o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 48), zmieniony dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 1 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 291).

266.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 26 października 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Na podstawie art. 3, 4 i 4-a ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 328) zmienionej dekretem z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionym rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78) i z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) wprowadza się zmiany następujące:

1) w § 3 treść dotychczasowa otrzymuje oznaczenie jako ustęp 1 i dodaje się nowy ustęp (2) o brzmieniu:

„(2) W razie zbiegu egzekucji administracyjnej, prowadzonej przez urząd skarbowy, z egzekucją administracyjną, prowadzoną przez inną władzę, przeciwko temu samemu zobowiązanemu akta egzekucyjne przekazuje się urzędowi skarbowemu celem dalszego prowadzenia egzekucji. Czynności dokonane przed przekazaniem tych akt zachowują moc prawną".

2) § 12 otrzymuje brzmienie:
„§ 12. Ogólne kierownictwo, nadzór oraz piecza nad ścisłym i jednolitym wykonywaniem przepisów egzekucyjnych należy do Ministra Skarbu, a nad wykonywaniem tych przepisów przez władze samorządu terytorialnego — do Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej".

3) w § 13 ustępy (5) i (6) otrzymują brzmienie:
„(5) Koszty upomnienia wynoszą 1% zaległości, nie mniej jednak niż 5 zł, a nie więcej niż 100 zł. Koszty upomnienia przypadają wierzycielowi, a w przypadkach, przewidzianych w ustępie (4) — gminie wiejskiej. Kwoty kosztów upomnienia zaokrągla się wzwyż do pełnego złotego.
(6) Podstawę obliczenia kosztów upomnienia stanowi ogólna suma zaległości wraz z karami za zwłokę, objęta poszczególnym upomnieniem".

4) w § 13 dodaje się ustęp (7) o brzmieniu:
„(7) Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia".

5) po § 53 dodaje się § 53[1] o brzmieniu:
„§ 53[1]. Odwołanie od decyzji innych władz, uprawnionych do przeprowadzenia egzekucji i obowiązanych do stosowania przy egzekucji przepisów rozporządzenia niniejszego, rozstrzyga ostatecznie właściwa izba skarbowa. Odwołania winny być wnoszone za pośrednictwem władzy, która wydała zaskarżoną decyzję".

6) § 55 otrzymuje brzmienie:
„§ 55. (1) Decyzje urzędów skarbowych mogą być uchylone i zmienione z urzędu w każdym czasie w trybie nadzoru przez właściwą izbę skarbową, o ile z decyzyj tych strony lub osoby trzecie nie nabyły jakichkolwiek praw.
(2) Takie same uprawnienia służą właściwej izbie skarbowej w porozumieniu z właściwym urzędem wojewódzkim co do decyzji władzy samorządowej przeprowadzającej egzekucję na podstawie niniejszego rozporządzenia".

7) § 57 otrzymuje brzmienie:
„§ 57. (1) Kosztami egzekucyjnymi w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym są:
1. opłaty za dokonane czynności egzekucyjne w wysokości:
grupa a) za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u zobowiązanego całkowitej zaległości bez dokonania zajęcia — 1% od zaległości łącznie z karami za zwłokę, najmniej jednak zł 10.—,
grupa b) za zajęcie ruchomości, wierzytelności pieniężnej lub innych praw majątkowych — 2% od sumy zaległości łącznie z karami za zwłokę, najmniej jednak zł 20.—,
grupa c) za czynności licytacyjne (obwieszczenie o licytacji, protokół licytacji, niedojścia do skutku licytacji i t. p.) lub sprzedaży w inny sposób — 3% od sumy zaległości łącznie z karami za zwłokę, najmniej jednak zł 30.—.
2. wydatki poniesione, a zwłaszcza:
a) koszty publicznych ogłoszeń w pismach,
b) wynagrodzenie osób trzecich za otwarcie drzwi i schowków, koszty przewozu, przechowania i dozoru zajętych rzeczy, koszty przesyłki zajętych ruchomości do innej miejscowości oraz koszty utrzymania zajętych zwierząt,
c) wynagrodzenie świadków i biegłych.
(2) Kwoty opłat (ust. 1 pkt 1) zaokrągla się do pełnego złotego w górę.
(3) Przy zbiegu czynności egzekucyjnych, wymienionych w grupach opłat b) i c) ust. (1) pkt 1, opłatę oblicza się odrębnie.
(4) W przypadku uiszczenia do rąk organu egzekucyjnego tylko części zaległości i dokonania zajęcia na pozostałą sumę, opłatę pobiera się od całej ściąganej zaległości w skali, określonej w grupie b pkt 1 ust. 1.
(5) Obowiązek uiszczenia opłat egzekucyjnych, przewidzianych w ust. (1) pkt 1) powstaje: co do opłat w grupie a) z chwilą przybycia organu egzekucyjnego celem dokonania zajęcia; co do opłat w grupie b) — z chwilą zajęcia ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub praw majątkowych; co do opłat w grupie c) — z chwilą rozpisania licytacji lub wszczęcia czynności, zmierzających do sprzedaży w inny sposób. Za dalsze czynności egzekucyjne, wchodzące w skład danej grupy, oddzielnych opłat egzekucyjnych nie pobiera się.
(6) Urząd skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki. Wspólne wydatki, poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej zobowiązanych, rozdziela się pomiędzy wszystkich zobowiązanych, mając na uwadze szczególne okoliczności każdego przypadku".

8) w § 80 dodaje się ustęp (4) o brzmieniu:
„(4) Sprzedaż ruchomości w przedsiębiorstwach zarobkowych, nieutrzymujących stałych zakładów, a w szczególności w handlu wędrownym, jarmarcznym, na targach i bazarach, w handlu zwierzętami, w furmaństwie, w fotografowaniu, może być przeprowadzona przez organ egzekucyjny w trybie doraźnym natychmiast po zajęciu, po cenie nie niższej, niż 75% ceny rynkowej. Niesprzedane w trybie doraźnym ruchomości

należy dokładnie opisać, oszacować i zabrać do składnicy władzy egzekucyjnej bądź oddać pod dozór osobie trzeciej. Dalsze postępowanie egzekucyjne z tych ruchomości toczy się na zasadach ogólnych".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym interesowanym Ministrom każdemu według właściwości.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 listopada 1945 r. Nr 50, poz. 292).

267.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1945 r.

ustalające dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

Na podstawie art. 5 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. Nr 86 z r. 1938, poz. 584), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 549) odwołuję uprawnienia agentów dewizowych udzielone Bankowi Gospodarstwa Krajowego, Bankowi Handlowemu w Warszawie i Bankowi Związku Spółek Zarobkowych dekretami moimi z dnia 10-go sierpnia 1945 r. i równocześnie ogłaszam następującą dalszą listę przedsiębiorstw bankowych, którym nadane zostały uprawnienia banku dewizowego w zakresie ustalonym w § 1 ust. (2) i (6) oraz § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 419), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 40):

1) Bank Gospodarstwa Krajowego,
2) Bank Handlowy w Warszawie,
3) Bank Związku Spółek Zarobkowych.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

268.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1945 r.
L. D. I. 49122/1851/Em. 45

w sprawie dodatku przejściowego do zaopatrzeń emerytalnych.

Do wszystkich Izb Skarbowych

W dzienniku ustaw Nr 43 z dnia 18 października 1945 r. pod pozycją 239 został ogłoszony dekret o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych.

W myśl art. 5 powołanego dekretu dodatek ten ma być wypłacany od dnia 1 września 1945 r. W związku z powyższym Ministerstwo poleca Izbie Skarbowej przystąpić niezwłocznie do prac przygotowawczych, celem zarządzenia w jaknajkrótszym terminie wypłaty osobom uprawnionym w mowie będącego dodatku.

Dodatek przejściowy należy obliczać od kwoty zaopatrzenia brutto, bez żadnych potrąceń.

Wydatek z tytułu dodatku przejściowego winien być pokrywany z kredytów otwartych na ten cel z odnośnych działów (1 i 2) części 21 „emerytury i renty" budżetu.

Sumy wypłaconego dodatku przejściowego należy wykazać za każdy miesiąc oddzielnie i oddzielnie dla każdej kategorii zaopatrzenia (emerytury cywilne, emerytury wojskowe i zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych) przy sprawozdaniach przedkładanych Ministerstwu w myśl reskryptu z dnia 18 kwietnia 1945 r. Nr D. I. 8195/Em./45 o sumach wypłaconych tytułem zaopatrzeń emerytalnych i rent inwalidzkich.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

269.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 listopada 1945 r.
L. D. I. 52693/2081/Em'45

w sprawie wykonywania postanowień art. 67 ustawy emerytalnej.

Do wszystkich Izb Skarbowych

Dekretem z dnia 29 września 1945 r. o zmianie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 248) prawo do tymczasowego zaopatrzenia emerytalnego, przewidzianego w art. 67 powołanej ustawy, zostało rozszerzone na żony i dzieci emerytowanych funkcjonariuszów państwowych i emerytowanych zawodowych wojskowych, którzy zaginęli w czasie wojny. Dekret ten upoważnił ponad to Ministra Skarbu bądź wyznaczoną przez niego władzę skarbową do przyznawania omawianego zaopatrzenia również w przypadkach, gdy zaginięcie emery-

ta nastąpiło nie w czasie wojny lecz w innych warunkach.

W związku z wykonaniem przytoczonych przepisów Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Osoby ubiegające się o zaopatrzenie po zaginionym emerycie powinny w zasadzie złożyć wszystkie dowody wyszczególnione w par. 79 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 513); z wyjątkiem metryki śmierci męża (ojca).

Zamiast metryki śmierci należy żądać oświadczenia osoby ubiegającej się o zaopatrzenie o zaginięciu emeryta, popartego dowodami, jakie w związku z okolicznościami towarzyszącymi zaginięciu mogą być przez tę osobę dostarczone.

Jako dowody mogą służyć między innymi np. informacje Czerwonego Krzyża, adnotacje urzędu pocztowego na korespondencji adresowanej do zaginionego, publikacje i pisma władz polskich i okupacyjnych, zeznania świadków, złożone w formie przewidzianej w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) i t. p.

Do zaopatrzeń tymczasowych po zaginionych emerytach należy stosować ogólne zasady przewidziane w ustawie dla pensji wdowich i sierocych z tym, że zaopatrzenia te nie mogą być przyznawane od daty wcześniejszej aniżeli wskazana w zarządzeniu Ministerstwa z dnia 18 kwietnia 1945 r. L. D. I. 8195/45.

Przy wydaniu decyzji o przyznaniu tymczasowego zaopatrzenia należy pouczyć stronę, że wypłata zaopatrzenia będzie wstrzymana, o ile przed upływem terminu przewidzianego w art. 68 ust. 2 ustawy emerytalnej strona nie przedłoży orzeczenia sądowego o uznaniu zaginionego emeryta za zmarłego, względnie orzeczenia sądowego, że zgon emeryta należy uważać za stwierdzony.

Ministerstwo Skarbu upoważnia w zasadzie Izby Skarbowe do wydawania decyzji również w sprawach o przyznanie zaopatrzenia tymczasowego na podstawie końcowego ustępu art. 67 ustawy emerytalnej z zastrzeżeniem, ażeby w razie wątpliwości sprawy tej kategorii były przedkładane do decyzji Ministerstwu.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

270.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 listopada 1945 r.

L. D. I. 52028/2099/Em/45

w sprawie zaopatrzenia emerytalnego osób obcych narodowości.

Do Wszystkich Izb Skarbowych

Izba Skarbowa w Łodzi zwróciła się do Ministerstwa Skarbu o wyjaśnienie sprawy zaopatrzenia osób narodowości rosyjskiej, które przed wojną posiadały obywatelstwo polskie, a w czasie okupacji były uważane przez władze niemieckie za cudzoziemców i jako takie korzystały z pewnych przywilejów (nie podlegały represjom, stosowanym do Polaków, jak wysiedleniu, przymusowej pracy, korzystały natomiast z niemieckich kart żywnościowych, odzieżowych, opałowych itp.), Izbie Skarbowej chodziło w szczególności o wyjaśnienie, czy osoby te podpadają pod pojęcie „osób, zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych" w sensie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (poz. 96 Dz. Ustaw z r. 1945) oraz czy osoby te są ograniczone w prawach emerytalnych.

Na wniosek Ministerstwa Skarbu zwrócił się Minister Sprawiedliwości w trybie art. 41 u. s. p. o wykładnię przepisów powołanej wyżej ustawy do Sądu Najwyższego, który w komplecie całej Izby Karnej powziął w dniu 26 września 1945 r. uchwałę treści następującej:

„1. Fakt zaliczenia po dniu 31 sierpnia 1939 r. na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej wcielonych przemocą przez okupanta do Rzeszy Niemieckiej oraz na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska obywateli polskich do narodowości, stanowiących grupy uprzywilejowane przez okupanta (Rosjanie, Ukraińcy, Białorusini i in.) nie powoduje potrzeby wystąpienia przez te osoby z wnioskiem o rehabilitację, przewidzianej w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) w tych przypadkach, gdy osoby te do dnia 31 sierpnia 1939 r. należały do innych narodowości niż polska.

2. Osoby, wymienione w punkcie 1 mają udowodnić fakt należenia przed dniem 31 sierpnia 1939 r. do innych narodowości, niż polska przed władzami administracyjnymi, powołanymi do wydawania dowodów tożsamości".

W związku z powyższym należy uznać, że osoby wymienione w piśmie Izby Skarbowej w Łodzi pod p. 1 w zasadzie podpadają pod pojęcie osób zaliczonych do jednej z grup uprzywilejowanych w rozumieniu powołanej ustawy, chyba, że osoby te udowodnią, że w myśl przytoczonego orzeczenia Sądu Najwyższego nie zachodzi potrzeba wystąpienia przez nie z wnioskiem o rehabilitację.

Dyrektor Departamentu:
H. Birencwajg

271.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 21 listopada 1945 r.
L. D. I. 54393/2303/Em/45
w sprawie wypłaty dodatku przejściowego do zaopatrzeń emerytalnych.

Do Izby Skarbowej w Rzeszowie

Na sprawozdanie z dnia 30 października 1945 r. Nr W. III — 11389/45 Ministerstwo wyjaśnia, że wydatki na zaopatrzenia emerytalne, renty inwalidzkie i inne zaopatrzenia przewidziane początkowo w części 18 względnie 19 a ostatnio w części 20 względnie 21 budżetu stanowią poczynając od 1 października 1945 r. jedną część budżetu, a mianowicie 21 „Emerytury i Renty".

Wobec powyższego wszystkie w mowie będące zaopatrzenia jak również i dodatek przejściowy do zaopatrzeń emerytalnych należy wypłacać z właściwego działu i paragrafu tej części budżetu.

W zestawieniu obrotów kasowych należy wykazywać oddzielnie wydatki na emerytury i oddzielnie na renty.

Układ części 21 „Emerytury i Renty" z rozbiciem na działy i paragrafy załącza się.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

„Załącznik"

A. ADMINISTRCJA
Część 21. „EMERYTURY i RENTY"

Dział	par.	Wydatki Ogółem część 21	złotych
1		Emerytury	
	1	Emerytury cywilne	
	2	" wojskowe	
	4	Pośmiertne	
2		Zaopatrzenia osób szczególnie zasłużonych oraz nie oparte na innych tytułach prawnych, zasiłki i zapomogi.	
3		Renty inwalidzkie	
	1	Renty inwalidów wojennych	
	1a	Zasiłki dla zwolnionych z wojska inwalidów	
4		Pensje	
	1	Pensje weteranów powstań narodowych	
	4	Zaopatrzenie b. skazańców politycznych	
	5	Zaopatrzenia uczestników walk o niepodległość Państwa Polskiego.	

MINISTERSTWO SKARBU
Nr D. I. 54393/2303/Em/45

Warszawa, dn. 21 listopada 1945 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym
oprócz Izby Skarbowej w Rzeszowie

Ministerstwo przesyła do wiadomości i ścisłego stosowania.

Za Dyrektora Departamentu
Kierownik Referatu
T. Grotkowski

272.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 3 grudnia 1945 r.
L. D. I. 58242/1/45
w sprawie wyzyskania inicjatywy pracowników skarbowych.

Do
Gabinetu Ministra, Departamentów (6), Głównego Inspektoratu Ochrony Skarbowej, Okręgowych Inspektoratów Ochrony Skarbowej (15), Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń w Łodzi, Mennicy Państwowej w Warszawie, Państwowej Wytwórni Papierów Wartościowych w Łodzi, Prokuratorii Generalnej R. P. w Warszawie, Oddziałów Prokuratorii Generalnej (4) w Gdańsku, Katowicach, Poznaniu, Krakowie, Głównego Urzędu Tymczasowego Zarządu Państwowego w Łodzi, jego Oddziałów Wojewódzkich (15), Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie, Polskiego Monopolu Tytoniowego w Łodzi, Polskiego Monopolu Solnego w Krakowie, Polskiego Monopolu Loteryjnego w Warszawie, Izb Skarbowych (13), Przewodniczących Komisji Odwoławczych (15), Delegatów Celnych (5) — w Warszawie, Krakowie, Gliwicach, Poznaniu i Gdańsku, Delegatów Ministerstwa Skarbu na Prusy Wschodnie i Zachodnie (2) w Lignicy i Koszalinie, Państwowego Zakładu Emerytalnego w Warszawie, Narodowego Banku Polskiego w Łodzi, Banku Gospodarstwa Krajowego w Łodzi, Banku Rolnego w Warszawie, Banku Akceptacyjnego w Warszawie i Pocztowej Kasy Oszczędności w Krakowie.

Ministerstwo Skarbu dążąc do wszechstronnego usprawnienia administracji skarbowej za-

mierza wykorzystać inicjatywę podległego personelu we wszystkich przejawach i kierunkach (organizacyjnym, gospodarczym, osobowym, postępowania technicznego, usprawnienia, szkolenie ustawodawstwa, dekoncentracji itp. itp.). W tym celu Ministerstwo Skarbu zwraca się do wszystkich pracowników skarbowych z apelem o wzięcie udziału w tej akcji, zmierzającej do zebrania materiałów do zmian przez ulepszenie, uproszczenie, uzupełnienie bądź uchylenie obowiązującego ustawodawstwa skarbowego, ewentualnych przerostów lub niedociągnięć w pracy aparatu skarbowego.

Wnioskami o zmianę mogą być objęte wszystkie przejawy działalności resortu skarbowego, prawo materialne jak i formalne, a w szczególności instrukcje dotyczące obiegu akt i technika postępowania, przepisy rachunkowo kasowe itd. itd. Specjalną uwagę należałoby zwrócić na sprawy organizacyjne, a w szczególności na wszelkie niedomagania w zakresie podziału kompetencji, organizacji pracy wzorów, druków, skasowania zbędnych manipulacji, instruowania, szkolenia, nadzoru itp. Przytoczone wyżej rodzaje spraw mają charakter jedynie przykładowy, nie przesądzają bynajmniej, że inne sprawy są mniej ważne, lub że nie wymagają zainteresowania. Ministerstwu Skarbu chodzi przede wszystkim o to, aby pracownicy skarbowi, wykonywując praktycznie przepisy oraz posiadając doświadczenia i spostrzeżenia, zechcieli wykorzystać cały ten materiał do wykazania swej inicjatywy do usprawnienia toku służby. Przedmiotem opisu mogą być również niedomagania, które tkwią w samym wykonaniu a nie w obowiązujących normach prawnych, gdzie przyczyna niedomagania leży raczej po stronie wykonawców prawa, a nie samego przepisu prawnego. W tym ostatnim przypadku należałoby zwrócić baczną uwagę na wykrycie właściwej przyczyny powodującej niedomaganie.

Spostrzeżenia i wnioski mogą dotyczyć tak całości zagadnień, jak i poszczególnych czynności, czy zjawisk i winny być ujmowane w formę krótkich tez. Najlepszą formą uzasadnienia projektowanych zmian byłby opis konkretnego przypadku, który wywołał myśl tej zmiany. Na każdą projektowaną zmianę należy sporządzić odrębny wniosek. Jeżeli projektowana zmiana dotyczy poszczególnych artykułów czy paragrafów obowiązujących przepisów, należy ten artykuł czy paragraf powołać w tytule wniosku z przytoczeniem daty i nazwy przepisu oraz źródła (Dziennik Ustaw, Dziennik Urzędowy lub okólnik).

Wnioski o których mowa, mogą pracownicy skarbowi przesyłać bądź wprost do Ministerstwa Skarbu, powołując się na niniejszy okólnik, bądź drogą służbową. W tym ostatnim przypadku kierownicy jednostek organizacyjnych I instancji będą przedkładać zebrane wnioski w oryginałach Ministerstwu Skarbu za pośrednictwem władz II instancji. Kierownicy jednostek organizacyjnych I i II instancji mogą o złożonych wnioskach wypowiadać swoje uwagi (pożądane byłoby co do każdego wniosku oddzielnie). Nie mogą jednakże odmówić przesłania wniosku Ministerstwu Skarbu nawet w przypadku ujemnej oceny wniosku. Każdy złożony wniosek należy zaopatrzyć imieniem, nazwiskiem i stanowiskiem wnioskodawcy oraz nazwą urzędu, w którym wnioskodawca pracuje.

Za specjalnie wybitną inicjatywę w tym zakresie Ministerstwo Skarbu będzie wyróżniało wnioskodawców bądź to w formie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu bądź w formie nagród pieniężnych. Wykazana w tym zakresie inicjatywa będzie brana pod uwagę przy obsadzie stanowisk kierowniczych, przy awansach i przy obsadzie wolnych stanowisk w Ministerstwie Skarbu.

Przyjęcie do wiadomości treści niniejszego okólnika potwierdzą wszyscy pracownicy skarbowi własnoręcznymi podpisami.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Cena numeru niniejszego zł. 12.— **Prenumerata miesięczna zł. 20.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu". Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P.K.O. Nr. 2.000, podając: cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy.
Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Robotnicza Spółdzielnia Graficzna. Warszawa. Targowa 80 — Nr. 508